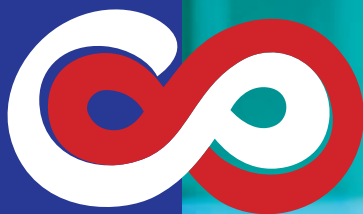

Kajuit Nieuws

Kerst
2017

Spreekbuis van Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100
jaargang 59 - nummer 1

**OUDE
ZIJDS
100**

Ezelsbruggen

Colofon

Mensen uit alle hoeken van de samenleving vormen samen Communitaire Gemeenschap Oudezijds 100. In de binnenstad van Amsterdam en daarbuiten willen wij in leven en werken het evangelie van Jezus Christus present stellen. Oudezijds 100 biedt concreet hulp door inloop, maatschappelijke opvang, begeleid wonen, medisch maatschappelijk werk en medische zorg voor onverzekerden. De woongemeenschap functioneert hierin als groot gezin en oefenschool, die de hulpverlening ondersteunt. Van meet af aan is de gemeenschap een plek waar christenen met verschillende achtergronden hun dagelijks leven delen. Als werkplaats voor oecumene zoeken we wat ons samenbindt. Gemeente Spe Gaudentes vormt de kern van het grotere geheel van Oudezijds 100 en draagt verantwoordelijkheid voor het reilen en zeilen van de gemeenschap.

Abonnement & informatie

Een abonnement op KajuitNieuws kan ieder moment ingaan. Neem contact met ons op en u krijgt KajuitNieuws thuisgestuurd. De richtprijs is € 10,-.

Wilt u meer weten over onze gemeenschap? Neem een kijkje op onze website www.oudezijds100.nl of neem contact met ons op (zie achterzijde). We sturen u graag informatie toe.

Acceptgiro

U kunt ons helpen door voor ons te bidden, ons werk financieel te ondersteunen of als vrijwilliger met ons mee te werken in Amsterdam of Maria ter Claesze (Friesland). Met de bijgevoegde acceptgiro kunt u

- giften overmaken voor het KajuitNieuws-abonnement
- giften overmaken ten bate van ons werk

Productie

Dit nummer van KajuitNieuws werd opgemaakt en gedrukt bij Weevers Print and Packaging te Vorden. Redactie en logistiek: zr Rosaliene Israël sg, br Sjoerd Mulder sg, br Pieter Pronk sg, zr Lobke Timmerman sg, Leendert van Wolfswinkel tg en Annette de Zwart dg.

Inhoudsopgave

Vriendenbrief	3
Welkom en afscheid	6
Thema Hulpverlening	7
Column Kruispost	11
Kroniek	12

Vriendenbrief

Ezelsbruggen

Amsterdam, november 2017

Aan allen verbonden met
Gemeenschap Oudezijds 100,

Helaas moet onze kapel 's avonds na het avondgebed in het algemeen aan de straatkant afgesloten worden, omdat een bepaalde zwerver de kapel steevast gebruikte om in alle rust zijn behoefte te doen in de kapel. Je kunt je wel voorstellen dat dit prettige ontdekkingen zijn als je 's morgens de kapel wilt klaar maken voor het ochtendgebed. Maar af en toe vergeet iemand om de Allemanskapel aan de straatkant op slot te doen en wordt alleen de binnendeur afgesloten. Zo ook afgelopen weekend. Op

zondagochtend kwamen we erachter dat er iemand in de kapel sliep. Hij had netjes een paar bankjes naast elkaar gezet, slaapzak erop uitgerold, rugzak in de hoek en een bijbel op de grond gelegd en schrok wakker toen ik binnen kwam. Deze jongeman begon zich meteen te verontschuldigen en zei dat hij geen geld had en de vorige avond op zoek was geweest naar een veilige plek om te slapen en zo bij de kapel uitkwam. Ik vertelde hem dat het niet de bedoeling is om de kapel als slaapplek te gebruiken, maar

dat hij gelijk had dat Godshuis natuurlijk wel de veiligste plek is om heen te gaan en nodigde hem vervolgens uit voor een kop koffie. Hoe verbaasd en blij tegelijk kunnen ogen je dan aankijken. Tijdens de koffie vertelde hij dat hij uit Polen kwam en op zoek was naar werk en dat zijn moeder hem geld had gestuurd, maar dat de bank pas maandag open is. Of zijn hele verhaal waar was of niet maakte ons op dit moment niet zoveel uit, wel dat hij niet in het zwerverscircuit terecht zou komen. Aangezien al onze kamers bezet waren, werd er besloten om hem de komende nacht in de Shelter te laten slapen op onze rekening, met de afspraak dat hij maandag terug zou komen voor een afspraak met het maatschappelijk werk om samen te kijken hoe hij het best gerepatriëerd kon worden. Natuurlijk dachten wij dat nu hij een slaapplek had, wij hem niet meer terug zouden zien. Maar op maandag ochtend keken onze ogen verbaasd, maar met blijdschap toen hij zijn afspraak nakwam.

Ons jaarthema is dit jaar 'Ezelsbruggen', je kent ze wel, die helpmiddeltjes als 't kofschip en dergelijke, die je helpen iets te onthouden. Een jaarthema waar je in eerste instantie verbaasd je wenkbrauwen van optrekt. De oorsprong van het woord 'ezelsbruggetje' is niet duidelijk, de een refereert aan de Romeinse geschiedschrijver Plinius (eerste

eeuw n.C.), die het heeft over ezeltinnen die niet over een brug willen gaan als ze het water onder zich kunnen zien. Ze moeten dan ondersteund worden. Volgens sommigen heeft dit gegeven geleid tot de figuurlijke 'ezelsbrug', die gebruikt wordt als iemand ondersteund moet worden (net als de ezel).

Een ander zegt dat de herkomst van het woord misschien afkomstig is van het feit dat de ezel maar

een heel klein randje nodig heeft om snel op de plek van bestemming te komen; een plank over een sloot volstaat al.

Zo mag ons jaarthema ons helpen te onthouden dat het niet gaat over grote imposante bruggen, maar dat wij kleinschalig en heel bescheiden, als een plank bruggen mogen bouwen en elkaar mogen ondersteunen opdat een ieder zijn plek van bestemming mag aankomen.

Ik wens u gezegende kerstdagen en een hoopvol 2018

*br Rik Florentinus, sg.
prior*

br Rik Florentinus sg
prior

Steun ons

Ook in het nieuwe jaar staan er weer diverse projecten op stapel, die bijdragen aan de gastvrijheid die we op Oudezijds 100 willen bieden:

- Er is een nieuwe **brandcentrale** nodig voor alle panden betrokken bij de huisvesting van onze zorgunits, te beginnen voor de panden waarbinnen de intensieve begeleiding plaatsvindt.
- In het kader van aansluiting bij de huidige normen voor **huisvesting van moeder en kind in de opvang**, willen wij twee kamers herinrichten met eigen sanitair en kind veilige meubels.
- In het belang van veiligheid in geval van calamiteiten willen wij de huidige gangbare sloten vervangen door brand- en calamiteiten-veilige **elektronische sloten**.
- In het kader van **energiebesparing** willen wij de huidige tab-watervoorziening vervangen, beginnend voor de panden Oudezijds Achterburgwal 102 104 omdat deze boilers sowieso op korte termijn vervangen zouden moeten worden.

Wilt u een of meer van deze projecten ondersteunen of onder de aandacht brengen van uw kerkelijke gemeente of bedrijf en wilt u er meer informatie over ontvangen? Neem dan vooral contact met ons op via lyke.orentinus-boiten@oudezijds100.nl.

Draagt u de activiteiten van Oudezijds 100 ook een warm hart toe? Kijk dan op www.oudezijds100.nl/steunons of de facebookpagina van Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100, waar we u op de hoogte houden van lopende en toekomstige projecten. Om het u gemakkelijk te maken, kunt u ook direct via onze website doneren!

Welkom en afscheid

Welkom

Sinds de zomer hebben we Merel en haar zoonkje Kai, Bas, Afsheen, Stavrina en Fabian mogen verwelkomen als nieuwe huisgenoten. Ze zijn ondertussen goed ingeburgerd geraakt in de gemeenschap. Net zoals Denyse uit Malta en Clara uit Duitsland, die als diakonaal jaarders bij ons aan de slag zijn gegaan. Stepas en Victoria wonen voor een half jaar bij ons om zich te oriënteren op gemeenschapsleven in het algemeen. Erik woont het komende seizoen bij ons om vanuit hier een nieuwe studie te beginnen. Tosca heeft een tussenjaar van haar studie en wil de tijd gebruiken om bij ons de handen uit de mouwen te steken. En dan hebben we nog een aantal tijdelijke bewoners: Jackelin, Annemieke, Margreet en Maren.

Afscheid

Maar na de zomer missen we ook altijd weer mensen, die bij het Sint Jansfeest of in de zomer vertrokken zijn. Zo is Yvette verhuisd, ook al komt ze gelukkig nog regelmatig over de vloer komt als receptionist en als medewerker bij Soep van Kana. Laura en haar dochter Deliah wonen na een paar jaar Oudezijds inmiddels weer in hun thuisland Hongarije.

Veni, vidi, foetsie

Mindel, een van de studenten die tijdelijk woonruimte bij ons huren, is ondertussen weer verhuisd.

Thema Hulpverlening

‘De sfeer op Oudezijds 100 is persoonlijker’

Oudezijds 100 doet verschillende dingen om mensen te helpen die in de problemen zijn geraakt. In deze editie van KajuitNieuws besteden we bijzondere aandacht aan dat aspect van ons gemeenschapsleven. Robert Jan is in 2015 op Oudezijds 100 komen wonen. Hij volgt een traject van begeleid wonen om bepaalde dingen in zijn leven te veranderen, zodat hij op termijn weer zelfstandig verder kan gaan. Deze trajecten beginnen in het Vaderhuis, het grootste pand van Oudezijds 100, waar de begeleiding intensief is. Na een paar maanden of langer verhuizen mensen door naar een appartement elders in de gemeenschap, waar de zelfstandigheid groter is. Robert Jan heeft, zoals beloofd, de koffie al klaar staan als ik bij hem langs kom.

Vertel, hoe ben je hier gekomen?

‘Ik zat hiervoor bij een andere christelijke woon- en leefgemeenschap, bij Apeldoorn. Ik had een aantal verschillende relaties gehad die steeds weer stuk liepen, ik was in een dip geraakt en drugs gaan gebruiken. In die gemeenschap ben ik twee keer geweest, maar als ik weer op mezelf ging wonen, ging het steeds weer mis. Ik kende in die buurt iedereen. Als ik zelf veranderde, bleef mijn omgeving hetzelfde. Dan hoefde er maar iets te gebeuren, ik hoefde maar één keer zwak te zijn en dan was ik weer terug in mijn oude gewoontes. De laatste keer dat ik daar mijn leven thuis weer oppakte, werd het wel heel heftig. Ik raakte zwaar aan de drugs en ben toen drie maanden onder de radar geweest. Niemand wist waar ik was. Mijn nichtje zei later: ik had je eigenlijk

al opgegeven. Daar ben ik toen heel erg van geschrokken. Via die leefgemeenschap kwam ik in contact met Annalyne (de dochter van br Rik en zr Lyke, red.), die zag ook dat het beter voor me zou zijn om weg te gaan uit die omgeving. Zodoende ben ik dus hier gekomen.’

Je bent dus al langer met jezelf bezig?

‘Ja. Mijn vader werd ziek toen ik drie jaar was, leukemie. Hij overleed toen ik zes was. Dat was een harde klap voor ons gezin en iedereen ging daar op zijn eigen manier mee om. Daarna rolden we van het ene probleem in het andere. Ik zocht mijn vertier buiten. Het was niet echt een veilige, stabiele jeugd. Langzaam raakten ze de grip op mij kwijt. Ik ging spijbelen en bleef nachten weg.

In die periode werd ik depressief. Toen ik een jaar of zeventien was heb ik een zelfmoordpoging gedaan. Wonderbaarlijk genoeg ben ik weer helemaal uit die depressie gekomen, maar toen werd het haast het tegenovergestelde. Ik wilde alles uit het leven halen en deed alles met de gedachte ‘je leeft maar één keer’. Ik begon een eigen bedrijf, ik kreeg een relatie, het ging me voor de wind.’

Waar verdiende je je geld mee?

‘Ik kan heel goed leren, maar ben op mijn achttiende begonnen met ondernemen. Ik had altijd ideeën, zag altijd kansen. Ik had een schoonmaakbedrijf, later kwam daar schilderen bij en kleine bouwwerkzaamheden. Ik organiseerde feesten en handelde in alles, van vuurwerk tot kleding tot drugs.

Ik smokkelde dingen naar binnen op feestjes, speelde spelletjes met de politie. De spanning die daarbij kwam, gaf me een kick. Het niet gepakt worden, de kat-en-muisspelletjes, de politie altijd een stapje voor zijn. Dat werd een tweede natuur: voorzichtig zijn met wat ik via de telefoon zei, altijd uitkijken wat ik deed, altijd nadenken hoe ik afsprak en met wat voor mensen.

Ik had steeds meer geld en kwam met één been in de criminaliteit te staan. Toen had ik nog niet in de gaten wat voor pijn ik mensen daarmee deed. Ondertussen had ik altijd nog wel m'n problemen, daar was ik nooit mee aan de slag gegaan.'

Hoe was het om op Oudezijds 100 te komen?

'Wennen, heel erg wennen. Alleen qua setting al. Daar in Apeldoorn ging het er nogal ruig aan toe. Er waren daar alleen maar kerels, met in totaal zo'n duizend jaar gevangenisstraf. Hier is het een stuk netter, je woont gewoon tussen de gezinnen, dat kwam allemaal in een keer op me af. Maar ik werd hier warm ontvangen, het was vooral heel prettig. Bij veel instellingen ben je een nummertje, ben je een patiënt. Oudezijds 100 lijkt meer op een familie.'

Je zegt dat het wennen was. Daar klinkt ook in door dat het niet meteen makkelijk was.

'Als je in het Vaderhuis woont, kunt je niet om elkaar heen. In mijn eerste jaar hier was er een aantal andere bewoners die heel obstinaat waren, die wilden nergens aan mee doen. Ik voel het snel aan, als ergens de sfeer niet goed is, daar had ik het wel lastig mee. Ik heb later nog eens twee maanden in het Vaderhuis gewoond, toen was de sfeer zoveel positiever. Toen vond ik het bijna jammer dat ik doorverhuisde.'

Hoe was het om vanuit het Vaderhuis door te verhuizen naar een eigen appartement?

'Ik liep er al vrij snel tegenaan dat op mezelf wonen alleen werkt als ik een goede structuur heb. Nu voel ik me bijvoorbeeld ook niet helemaal lekker, maar morgenochtend om 7 uur zit ik wel in de sportschool. Dat dat zo belangrijk voor me is, daar had ik in het begin helemaal geen erg in. Ik ben nu meer bezig met gezond eten, sporten, mediteren - dat is tien keer beter dan bijvoorbeeld de Ritalin die ik eerder gebruikte. Ik kan nu weer gewoon een boek lezen, daar had ik eerder echt het geduld niet voor.'

Je werkt op Oudezijds 100 ook ergens naar toe. Is daar een vaste termijn aan verbonden?

'Er wordt niet op de kalender gekeken en gezegd, je hebt drie maanden de tijd om je problemen op te lossen. Ze hebben hier meer geduld met mensen, het is menselijker. Ik zet één stap achteruit, maar daarna ook weer twee, drie stappen vooruit. Omdat er wel aan getrokken blijft worden. Dan kom je daadwerkelijk achter de echte problemen en die zitten bij mij toch iets dieper dan dat ik verwacht had. Bijvoorbeeld dat mijn alcoholverslaving meer met impulsiviteit heeft te maken dan met een doorlopende verslaving. Daarom heb ik een tijdje geleden voorgesteld om elke dag onder toezicht een pil te slikken die ervoor zorgt dat ik van het kleinste beetje alcohol al verschrikkelijk ziek word. Dat blijkt voor mij heel goed te werken. Maar zoiets moet langzaam maar zeker vorm krijgen, dat kun je niet op een papieren manier van tevoren uittekenen.'

De sfeer op Oudezijds 100 is ook persoonlijker dan in een instelling. Simpele gesprekjes in de trant van 'hé man, hoe gaat het nu met je' zijn soms net wat je nodig hebt, dat zijn het soort dingen die je ergens anders niet hebt. Dat vind ik mooi aan deze plek.'

De popcornmachine van Robert-Jan

Hoe ben je veranderd sinds je op Oudezijds 100 kwam?

‘Terugkijkend naar mijn verleden denk ik weleens, God, wat heb ik allemaal gedaan. Mijn hele drijfveer is veranderd. In dat proces kom ik mezelf tegen en dat is soms moeilijk. Ik ben een stuk opener geworden. Ik heb geleerd beter naar mezelf te kijken. Eerder was ik egoïstischer en meer bezig met geld verdienen en allerlei zaakjes. Nu doe ik vrijwilligerswerk. Had je me twee jaar geleden moeten vertellen! En ik ga het nog echt leuk vinden ook. Daaraan zie je wel dat er dingen veranderen.’

Je wordt hier begeleid door maatschappelijk werkers. Hoe is dat?

‘Er moet een klik zijn, je moet elkaar vertrouwen. Ik waardeer het geduld van mijn maatschappelijk werker hier op Oudezijds 100. Soms heb ik niks bijzonders, dan hebben we gewoon een leuk gesprek. Op andere momenten zitten dingen mij dwars en dan laat hij me wel zien hoe daar mee om te gaan: familiesituaties of wat dan ook. Daarin heb ik aan hem wel een goeie. Hij laat me dingen zien, maar op een hele rustige manier. En wat betreft de psycholoog van De Waag die me begeleidt, idem dito. Die weet vaak de kern te raken, waardoor ik dingen van een andere kant ga bekijken.’

Je hebt eerder weleens verteld dat je als ervaringsdeskundige wilt werken. Is dat nog steeds iets wat je wilt?

‘Ja. En open over mijn verleden praten is daarin heel belangrijk. Aan het begin hier vond ik open over mijn verleden praten moeilijk, omdat ik toen nog met één been in mijn oude leven stond. Nu ik daar een streep onder heb gezet, is het voor mij makkelijker om erover te praten. Ik ben zelf door schande en schade wijs geworden en nu alles stap voor stap weer

aan het veranderen. Ik weet precies hoe het allemaal werkt, met foute dingen, met drugs, de hele reutemeteut. Het lijkt me mooi om dat om te draaien en daar anderen mee te helpen.

Oudezijds 100 is wel een goede plek voor mij. Ik heb fijne mensen om me heen en ook de reuring buiten, dat is ideaal voor mij. Ik krijg al tranen in mijn ogen bij het idee dat ik straks weg moet.’

Tegelijkertijd is dat wel waar je naartoe werkt. Wat moet er gebeuren voor je die stap zet?

‘Ik ben met schuldsanering bezig, zorgen dat dat allemaal mooi schoon is. Ik wil dat ik lange tijd stabiel ben en met die alcoholpillen die ik slik ziet dat er wel goed uit nu. Ik wil een contract met m’n werkgever, een mooi plekkie voor mezelf en daarbij dan het werk als ervaringsdeskundige. Gewoon een rustig leventje, wat ik helemaal niet ken eigenlijk. Het was altijd een heksenketel. Ik ben nu op zoek naar stabiliteit, zoals het hoort. En van daaruit weer verder kijken. Een leuke vrouw, misschien nog wel een kind in de toekomst, lijkt me gaaf.’

Er ontstaat nu ruimte om over dat soort dingen te dromen.

‘Absoluut. Dat paste eerder helemaal niet in mijn leven. Ik heb vrienden, die zitten in de gevangenis terwijl hun kind geboren wordt. Ik heb zelf geen vader gehad, dan ga je dat je kind echt niet aandoen. Dat je telkens over je schouder heen moet kijken, of dat je kind zich afvraagt, hoe komt papa aan al z’n geld? En die stress, dat voelt een kind ook. Nu is dat heel anders. Als ik op Oudezijds 100 kinderen zie denk ik nu: ah leuk man, lijkt me echt gaaf. Het gaat allemaal een positieve richting in. En ik zal nooit een doorsnee jongen worden, ik heb altijd wel m’n kicks en gekkigheid, maar wel heel anders dan dat het was.’

Column Kruispost

In het programma *Tegenlicht* op een zondagavond nog niet zo lang geleden, gaf geschiedkundige Ayun Harari een sombere kijk op de toekomst: Onze autonomie, verwacht hij, zal verdwijnen. Grootmachten als Google en anderen zullen aan de hand van alle data die zij van ons hebben, ons denken gaan beheersen en onze autonomie en kritisch denkvermogen manipuleren. De mens zal overgeleverd worden aan een paar mensen die ongemerkt zullen bepalen wat wij moeten doen en laten. Er zal geen ruimte zijn voor zelfreflectie en eigenheid. Wie het toch probeert zal veroordeeld en verworpen worden en zal in eenzaamheid zijn dagen slijten, aldus Harari. Een sombere kijk, waarbij je je kunt afvragen waar we dit eerder gezien hebben en of we niet hard op weg zijn om dit te herhalen.

De patiënten die bij ons komen op Kruispost weten als geen ander hoe het is om niet te

horen bij de mainstream. Niet alleen ongedocumenteerden hebben hier mee te maken. Steeds meer Nederlanders die op de rand van onze samenleving balanceren komen voor medische zorg op Kruispost.

Wekelijks hebben we een tandartsenspreekuur, waar onverzekerde patiënten geadviseerd worden en waar eventueel extracties verricht worden. De afgelopen jaren deden steeds meer patiënten een beroep op deze beperkte zorg. Zowel door onverzekerbare als door verzekerbare patiënten werd een beroep gedaan op dit spreekuur. Regelmatig worden wij door Nederlanders gebeld die door omstandigheden geen aanvullende verzekering kunnen betalen. Jonge mensen, voor wie het trekken van een tand of kies een betaalbare oplossing is dan het laten behandelen van het gebit door een reguliere tandarts. Mensen die mogelijk verminkt door het leven zullen moeten gaan en beoordeeld zullen worden op hun uiterlijke kenmerken. Die, vanwege hun slechte gebit, te maken gaan krijgen met ongezonde eetpatronen en bij wie uiteindelijk uitsluiting in het sociale en maatschappelijk leven op de loer ligt.

Hoe bijzonder dat we, uitgerekend vlak na het programma van *Tegenlicht*, benaderd werden door een prothesebedrijf dat wil nadenken over de vraag hoe mensen zo te helpen dat ze niet buitengesloten worden maar sociaal en maatschappelijk actief blijven. Gelukkig is er altijd meer dan alleen wetenschappelijke voorspelbaarheid. Wij blijven mensen die de A(a)nder nodig hebben.

zr Albertine de Bruijn-Boiten sg
algemeen coördinator Kruispost

Kroniek

Delen en werken

De gemeentesleden en tochtgenoten hebben hun zomerretraite doorgebracht in gemeentehuis Maria ter Claesze. Ineke van den Beukel, predikant van de Protestantse Gemeente Haulerwijk-Waskemeer zorgde tijdens deze retraite voor inspiratie rondom de beleving van het Avondmaal en jong en oud dook in de geschiedenis van het voormalige klooster in Aduard.

Omgekeerd kwamen verschillende groepen in Amsterdam op bezoek om inspiratie op te doen: een groep diakonaal

vrijwilligers uit Duitsland, een groep ex-gedetineerden onder begeleiding van Anne van Voorst (predikant en oud-vrijwilliger), synodeleden van de Arabische Presbyteriaanse Kerk uit Caïro (ter gelegenheid van de intrede van Emad Thabet als voorganger van de Arabische Protestantse Gemeente te Amsterdam), predikant-onderzoekers van het Kirkefondet uit Kopenhagen, studenten van Bijbelschool de Wittenberg (Zeist) en studenten van de minor cultural diversity van de Hogeschool van Amsterdam.

In de Kapittelzaal vond begin september

ook een verteltraining plaats van Godly Play Nederland, waar zr Dorothea, zr Lobke en zr Rosaliene aan deel namen. Godly Play is een methode van bijbelverhalen vertellen, waarbij creatief gebruik gemaakt wordt van materialen die de beleving en inleving in het verhaal ondersteunen. Deze methode willen we graag op Oudezijds 100 gebruiken voor de Kinderkapel, vieringen in de Allemanskapel voor kinderen van vier tot twaalf jaar.

Meeleven

Midden in de zomervakantie werden we opgeschrikt door het plotselinge en onverwachte overlijden van John, huisgenoot en het hoofd van het team van de technische dienst van Oudezijds 100. In de loop van de jaren is hij een van de vertrouwde, vaste gezichten van de gemeenschap geworden. 's Ochtends begon zijn dag al vroeg in de Kajuit met een kop koffie, daarna werden de

stoepen schoongeveegd en stortte hij zich op de steeds maar groeiende klussenlijst voor de technische dienst. Verstopte wc's, lekkende leidingen, smoezelige muren, versleten vloeren: je kunt het zo gek niet bedenken of John heeft zich er sterk voor gemaakt. Ook was hij de enige persoon in de gemeenschap die het aandurfde om op het dak van 102 te klimmen, waar de kapelbel hangt. De kinderen in de gemeenschap droeg John een warm hart toe. Regelmatig ging zijn schaterlach door de gangen als ze weer eens gekkigheid met hem uithaalden. John overleed op 17 augustus 2017 in het ziekenhuis aan de gevolgen van een hersenbloeding. Op 18 augustus hielden we in aanwezigheid van zijn kinderen Sanne en Rob, zijn vriendin Anneke en zijn naaste familieleden een wake voor hem in de kapel. Op 25 augustus werd hij begraven op de begraafplaats in Diemen. We missen hem nog elke dag.

de Nicolaasparochie. Na een pannenkoekenfeest in de pastorie van de Nicolaasbasiliek, liepen we in optocht naar de Oude Kerk, waar het Sint Maarten verhaal verteld werd en liedjes werden ingestudeerd. Daarna trokken we in groepjes zingend met lampionnen de buurt in, wat tot verbaasde maar ook spontane reacties leidde. Zo stonden buurtbewoners onverwacht met snoepgoed voor de kinderen klaar.

Vanuit Maria ter Claesze **Kunstsporen**

Voor mij, op de eettafel in de refter van Maria ter Claesze, staat een merkwaardig kunstwerk. Waarschijnlijk is het uit Kenia afkomstig. Wie het gemaakt heeft, weten we niet. Maar de anonimiteit van dit beeldhouwwerk is op zichzelf al een interessant gegeven! De meeste kunstenaars kiezen namelijk niet voor de anonimiteit, zij plegen hun werken te signeren. Het zijn meestal de iconenschilders die dat niet doen, omdat zij zich bewust zijn dat zij hun ambacht niet beoefenen voor eigen eer en glorie, maar alleen als devotie voor de Eeuwige en Zijn heiligen. Op het eerste gezicht zou je een dergelijke devotionele bedoeling niet zoeken achter het afgezaagde stuk hout dat voor ons op tafel staat. Je kunt er namelijk niets anders in ontdekken dan een gigantisch groot, pas geslepen potlood.

Maar waarom een potlood? Het antwoord ligt misschien voor de hand: omdat je met een potlood woorden kunt opschrijven en met name: het Woord. Dat Woord heeft deze beeldhouwer goed verstaan. Hem is gezegd: "het Woord is vlees geworden".

En nu komt de verrassing! Het op zichzelf onaantrekkelijke stuk hout blijkt te bestaan

Vieren

Op 23 oktober werd Sijmen Benjamin geboren, zoon van br Pieter en zr Lobke en broertje van Mozes en Odilia. Op 25 november werd Pieter Mateo geboren, zoon van Leendert en Tanneke en broertje van Juna en Adam.

Kerkelijk jaar

Op 31 oktober bevestigden de communityleden hun gelofte tijdens de jaarlijkse gelofteviering. fr Rolf en sr Georgine konden hier helaas vanwege gezondheidsredenen niet bij zijn. Extra bijzonder en feestelijk dit jaar was dat Pieter en Lobke als postulant tot de community toe zouden treden. Maar omdat Lobke - zoals hierboven vermeld - een week daarvoor bevallen was van haar derde kind, kon ook zij niet bij de viering zijn. Drie weken later, tijdens de najaarsretraite in Friesland, is er dan ook een tweede deel aan de gelofteviering gekomen. Daar in Friesland, in het kerkje in Haulerwijk, hebben fr Rolf en sr Georgine hun gelofte bevestigd, en heeft Lobke haar postulantengelofte afgelegd.

Met de kinderen hebben we op 11 november Sint Maarten gevierd, dit jaar in samenwerking met de Oudekerkgemeente en

uit twee deurtjes die opengeslagen kunnen worden zodat een compleet drieluik ontstaat. Aan de binnenkant zien wij op de rechtervleugel Maria. Op de linkervleugel is een trotse Jozef uitgebeeld, staande naast de kribbe, terwijl op het middenpaneel de afbeelding is te vinden van het Christuskind in de kribbe van de stal. Daarboven prijkt als een koningskroon de lichtende ster van Bethlehem.

Er is nog een bijzonderheid, die ons de vaardigheid van de maker laat zien. Voor de vormgeving van de twee mini-iconen en het middenpaneel, heeft de kunstenaar gebruik weten te maken van de nerfstructuur van het hout. De lijnen van de houtnerven blijken functioneel opgenomen in de uitbeelding van Jozef en Maria en het Kind in de kribbe. Op

deze manier wordt zichtbaar dat Hij, die het Woord zelf is, werkelijk deel wil uitmaken van onze aardse werkelijkheid, van de kribbe tot op het houten kruis, tot en met Jozef en Maria, tot en met ons!

Het kunstwerk uit Kenia, door Charles Byarugaba meegebracht uit Oeganda als een geschenk voor Maria ter Claesze, bevat een geheim en is een vrucht van de devotie waarmee de maker zijn eigen vorm heeft gegeven aan het Soli Deo Gloria.

Daarom: een gezegend Kerstfeest voor allen die op zoek zijn naar dat geheim.

fr Rolf

OUDE ZIJDS 100

Communitaire Gemeenschap Oudezijds 100
Oudezijds Achterburgwal 100
1012 DS Amsterdam
020 6266634
info@oudezijds100.nl
www.oudezijds100.nl

Voor giften:
Stichting Vrienden van Oudezijds 100
ING 56295
IBAN NL80INGB 0000056295
BIC INGBNL2A